

SỨC MẠNH CON NGƯỜI Ở ĐÂU!

*PGS.TS. Phan Quang Thế
Trường Đại học Kỹ thuật Công nghiệp Thái Nguyên*

Nhiều sinh viên ngày nay luôn **nguy biệ**n cho sự lười học của họ là do toàn những nguyên nhân khách quan mang lại; nào là giảng đường chật, nào là đến lớp không được gì thà ở nhà tự học còn hơn, nào là sách thư viện còn thiếu, nào là họ phải học vào những buổi họ không thích học, nào là gia đình họ còn nghèo và khó khăn, nào là họ không biết những thông tin đó, nào là quy chế quá khắt khe, nào là nhà trường không đáp ứng được điều họ điều kia vân vân và vân vân. Nói tóm lại việc họ lười học, họ lêu lổng là lỗi của Nhà trường và của người khác chứ họ chẳng có lỗi gì cả. Nhưng thực ra trong trái tim của họ nơi điều khiển mọi hoạt động của họ đang thiếu một nguồn động lực quan trọng nhất. Nguồn đồng lực có thể giúp họ vượt lên mọi khó khăn vất vả để học tập, rèn luyện và phấn đấu để trở thành những người công dân có ích cho xã hội và cho chính gia đình họ. Tôi hy vọng rằng ba mẩu chuyện nhỏ dưới đây có thể giúp họ tỉnh ngộ được phần nào.

Bác Hồ đã ra đi tìm đường cứu nước năm 1911 trên con tàu đô đốc La tu sơ tơ rê vi lơ

Trước khi Bác Hồ đi tìm đường cứu nước Bác Hồ có đến gặp bác Lê là một người bạn của Bác rủ cùng đi vì nghĩ đến con đường xa thăm không bến bờ phía trước cũng cần có bạn để nương tựa lẫn nhau. Khi nghe Bác Hồ nói Bác Lê hỏi: “Đường xa như thế lấy đâu ra tiền mà đi”, Bác Hồ tươi cười giơ đôi bàn tay ra và nói: “Tiền ở đây chứ còn ở đâu”. Sau đó nghĩ đến cuộc phiêu lưu quá mạo hiểm Bác Lê đã từ chối không đi cùng với Bác. Bác Hồ của chúng ta đã một mình ra đi trên con tàu Đô đốc “La Tu Sơ Tơ Rê Vi Lơ”

với hai bàn tay trắng. Chính tình yêu quê hương đất nước trong trái tim của người thanh niên Nguyễn Tất Thành không thể đang tâm nhìn cảnh tổ quốc bị thực dân Pháp giày xéo, cảnh đồng bào phải sống trong cảnh lầm than nô lệ, và cảnh biết bao cuộc khởi nghĩa đã bị chìm trong biển máu đã giúp Bác có đủ nghị lực để vượt lên phía trước trên một con đường mà để đảm bảo cho sự tồn tại của chính mình cũng dường như cũng là không tưởng.

Một lần đã lâu lắm rồi, cái thời mà chỉ có TV đen trắng và khi xem TV tôi phải vỗ liên tục vì nó luôn mất hình, tôi xem vở cải lương “Nàng Sita”. Đây là một truyền thuyết được vẽ thành tranh trên bức tường của Grand Palace tại thủ đô Băng Kốc của Thái Lan. Đến một lúc không thể chịu được sự oan nghiệt và để chứng minh cho tâm hồn trong sáng của mình, nàng Sita đã nhảy xuống sông tự vẫn. Cảm động trước tấm lòng trong trắng của nàng Sita, khi Halloman đã bật khóc với dòng nước mắt tuôn trào trên má, và rồi nó reo lên sung sướng bởi nó đã trở thành con người vì chỉ có con người mới biết khóc với dòng nước mắt. Chúng ta đã là con người, một điều mà biết bao loài sinh vật khác khát khao cũng không thể có được. Chúng ta đã được sống, được yêu nhờ triệu triệu lớp người đã ngã xuống vì độc lập tự do của tổ quốc. Chính lao động đã tạo nên con người thế mà ta lại chây lười thì có phải ta đang đánh mất đi cái đã tạo ra ta không?

Mẫu chuyện thứ ba là về một kỷ niệm ở Trường Sơn. Một nữ thanh niên xung phong hát rất hay đã tâm sự với một người lính: “Sau này khi chiến tranh kết thúc, em sẽ biểu diễn ở Nhà hát lớn Hà Nội, và em sẽ mời anh đến xem em biểu diễn”. Người lính nhẹ nhàng thì thầm: “Sau chiến tranh anh sẽ trở lại với đồng ruộng của mình, anh chắc chẳng có đủ tiền để về Hà Nội xem em biểu diễn đâu”, “Những người lính chúng tôi suy nghĩ đơn giản lắm, và cũng chính vì chúng tôi suy nghĩ đơn giản như thế nên chúng tôi mới dám hy sinh cả tính mạng của mình cho độc lập tự do của tổ quốc”. Những con người dám hy sinh cả tính mạng của mình cho độc lập tự do của dân tộc cũng không hề đòi hỏi tổ quốc một điều gì. Còn những sinh viên lười học và lêu lổng, các em đã làm được việc gì cho tổ quốc cho gia đình chưa? mà các em đòi hỏi nhiều thế? Danh dự, lương tâm của con người các em để đâu rồi?

